

La tinença responsable de gossos a Manresa

TEMA DEL MES. Gossos no identificats ni censats, abandonaments, orins i excrements a la via pública, males condicions d'allotjament, tinença de gossos potencialment perillosos sense llicència administrativa... Aquestes són algunes de les conductes no responsables per part d'alguns propietaris. La normativa municipal regula la tinença d'animals de companyia, però la realitat és que queda molt camí per conscienciar la ciutadania sobre els drets dels animals, les responsabilitats dels seus cuidadors i, alhora, fer accions a nivell de ciutat per millorar el benestar del animals i la convivència entre tots.

Un grup de gossos al parc de Puigterrà

La normativa municipal regula la tinença d'animals de companyia, però la realitat és que queda molt camí per conscienciar la ciutadania sobre els drets dels animals, les responsabilitats dels seus cuidadors i, alhora, fer accions a nivell de ciutat per millorar el benestar dels animals i la convivència entre tots.

A Manresa l'Ordenança municipal reguladora de la tinença d'animals domèstics de companyia i gossos potencialment perillosos va ser aprovada pel ple de l'Ajuntament el 15 d'abril de 2014. En aquest text es reglamenta la tinença, el comerç, la recollida, la protecció, el tractament dels animals de companyia i les interrelacions entre les persones i aquests. L'objectiu és «assolir el màxim nivell de protecció i benestar dels animals, garantir una tinença responsable i la màxima reducció de les pèrdues i els abandonaments d'animals, fomentar la participació ciutadana en la defensa i la seva protecció, així com preservar la salut, la tranquil·litat i la seguretat de les persones». S'hi tipifiquen les infraccions segons la tipologia i la gravetat, i les sancions van des dels 60,10 fins als 60.000 euros. L'Ajuntament té la competència per imposar sancions relacionades amb la tinença d'animals als domicilis i en casos d'abandonament, mentre que la Policia Local vetlla pel compliment de la legislació a la via pública.

A Manresa, l'any 2016 es van iniciar 59 expedients sancionadors per males condicions d'allotjament i tinença d'animals de companyia, 46 dels quals venien motivats per queixes ciutadanes

D'altra banda, l'Ajuntament de Manresa, des de fa quatre anys, fa cada octubre l'Animanresa, una fira al primer tram del Passeig que pretén conscienciar els manresans sobre la tinença responsable d'animals de companyia. Una bona iniciativa que, per desgràcia, queda diluïda durant la resta de l'any. Tothom té clar que la majoria de problemes de la convivència entre persones i gossos a l'entorn urbà venen per una manca d'actitud i responsabilitat de qui té la tinença dels animals. La culpa la té la societat, l'educació o la legislació, però mai pot ser culpa dels animals a qui els ha tocat viure a ciutat. Enric Martí, president de la Federació d'Associacions de Veïns de Manresa, considera que «des de les associacions de veïns, no creiem que hi hagi una gran problemàtica en la convivència amb gossos, però sí que hi ha coses que s'haurien de millorar. Falta

conscienciar la gent. Tots hem de jugar-hi el nostre paper». Ramon Martín, tècnic de Sanitat de l'Ajuntament de Manresa, reflexiona sobre la dificultat de reeducar determinats propietaris de gossos a través de les campanyes de conscienciació, «aquestes campanyes arriben a la gent que ja té una certa consciència, i qui no la té, no la té. Ens fa falta un canvi cultural cap a la responsabilitat en l'ampli sentit de la paraula. El que ens passa amb els animals és una mostra més dels problemes que podem tenir com a societat».

Zones d'esbarjo

L'Ordenança especifica que els gossos han d'anar per la via pública lligats amb un collar i una corretja o cadena -que no ocasioni lesions a l'animal-, però poden anar deslligats en les zones d'esbarjo condicionades i senyalades. L'incompliment d'aquesta llei suposa una infracció greu que l'Ajuntament sanciona amb multes d'entre 300,01 i 600 euros en funció de la gravetat, la intencionalitat, la naturalesa del perjudici causats, la reincidència i la reiteració de la transgressió. Ramon Martín explica que els gossos han d'anar fermats a dintre la ciutat «per la pròpia seguretat de l'animal, de les persones i dels vehicles. Un animal deslligat, en un moment determinat, podria travessar el carrer i ser atropellat o provocar un accident». Aquest punt de l'Ordenança és vist per alguns com una privació de la llibertat dels animals. Camilo Matamala, veí de les Escodines i propietari d'un gos adoptat de mida gran, creu que «és ridícul que els gossos hagin d'anar lligats en parcs on hi ha espai de sobres perquè els animals i les persones no és molestin, com és el cas del parc de Puigterrà, i en canvi puguin anar desfermats en zones d'esbarjo com la del carrer Arquitecte Montagut, on amb prou feines els gossos petits tenen espai per córrer».

Zona d'esbarjo del carrer Arquitecte Montagut. Tancat fet malbé i herbes altes. És l'aspecte d'un equipament municipal abandonat.

Segons el consistori, la creació d'espais on els gossos poden anar desfermats facilita la convivència entre les persones propietàries i les que no els desitgen. Ara bé, a Manresa només hi ha quatre zones d'esbarjo on els animals poden anar desfermats: una al barri de la Carretera Santpedor, una a Cal Gravat i dues a la Sagrada Família. Per tant, només una minoria dels barris de la ciutat compta amb espais d'aquestes característiques. Característiques que, d'altra banda, disten molt de ser homogènies en quant a mides del recinte i tancats. Així com en la zona d'esbarjo de Cal Gravat (amb unes dimensions d'uns 100 metres quadrats) i la del carrer Arquitecte Montagut (uns 45 metres quadrats) tenen un tancat de fusta que pot saltar fàcilment un gos, els espais del carrer Cerdanya (més de 200 metres quadrats) i el carrer Joan Fuster (més de 100 metres quadrats) tenen un tancat perimetral de simple torsió d'una alçada considerable. Ara bé, J. M. denuncia que «si a Manresa hi haguessin quatre zones d'esbarjo, però aquestes estiguessin ben repartides per la ciutat, estiguessin en bones condicions i tinguessin unes mides suficients perquè els gossos poguessin córrer tranquil·lament, seria mínimament decent. L'espai del carrer Cerdanya, per exemple, està molt deixat, hi ha herbotes per tot arreu, hi he vist bassals amb aigua residual i, fins i tot, de vegades s'escapen gossos pel mal estat del tancat i van a parar a la via».

L'estat en el que es troba la zona d'esbarjo del carrer Cerdanya. herbes altes, cuneta amb aigües pestilents i l'accés a la via a l'abast de qualsevol gos

Mercè Rosich, regidora de Sanitat de l'Ajuntament de Manresa, justifica la poca quantitat de

zones habilitades per a gossos: «Topem amb moltes dificultats per crear nous espais d'esbarjo per a gossos al centre de la ciutat. Manresa té pocs espais verds i quan es planteja a les persones que no són amants dels animals l'opció de compartir espais amb gossos, ho veuen amb molta reticència». D'altra banda, Enric Martí assegura que «si es parla amb la gent del barri i la gent que té gossos a l'hora d'establir zones, aleshores la majoria en pot entendre els beneficis. I aquesta majoria que ho entén pot ajudar a convèncer els qui no hi estan d'acord».

Precisament, a causa de la falta d'espais on passejar els gossos desfermats, es va crear el Club Caní Kin Kan, a la parcel·la que ocupava antigament l'escola Ítaca. Un espai de 2.000 metres quadrats amb diferents zones on els gossos poden jugar i fer diferents activitats com ara "agility". De fet, gràcies al club, l'Ajuntament va obrir la zona d'esbarjo del carrer Joan Fuster aprofitant una part del solar. Manolo Jesús Pardo, actual president de l'associació, explica que la motivació per crear el club «va ser el fet que no teníem cap espai on poder jugar amb els gossos sense perill i sense molestar la gent. A més volíem oferir cursos i tallers per educar els gossos i donar les claus de com fer-ho als seus amos. Els que tenim gossos sempre som l'ase dels cops quan es parla d'incivisme, però els que no en tenen haurien d'entendre que la majoria volem una bona convivència».

Un grup de socis del Club Caní Kin Kan. Foto: Francesc Rubí

En el Pressupost Participatiu d'aquest 2017, un dels 35 projectes que es van sotmetre als vots de la ciutadania va ser l'adequació d'un espai d'esbarjo i d'interrelació per a gossos. Montserrat Sabata, veïna del Barri Antic i ideòloga de la proposta, en justifica els motius: «Després d'haver-me queixat nombroses vegades a l'Ajuntament sobre la quantitat de femtes i pixums de gos que hem de suportar cada dia a la zona de la plaça de Gispert, vaig decidir presentar la proposta. Crec que seria una bona manera d'evitar que els gossos facin les seves necessitats al carrer. Ja hi ha zones d'esbarjo a la ciutat, però n'hi haurien d'haver més. Si als propietaris de gossos els queda lluny de casa, ja no hi van». La proposta va quedar en l'onzè lloc amb 712 vots, lluny dels 1.452 vots de l'últim dels quatre projectes guanyadors, la millora de l'accés del passeig de Pere III al carrer Circumval·lació.

Segons Montserrat Sabata, molta gent va interpretar la seva proposta com una despesa per a la ciutat que només beneficiaria els ciutadans que tenen gossos. «Quan parlava amb la gent sobre el tema, molts em deien: 'Jo no tinc gos o a mi no m'agraden els gossos, així que votaré una altra proposta'. Jo tampoc tinc gos, no té res a veure. Precisament si no tens gos o si no t'agraden, la creació d'espais d'esbarjo pot ajudar a frenar l'incivisme i millorar la convivència al barri».

Orins i excrements

A la ciutat hi ha 35 papereres especialment concebudes per a la recollida d'excrements de gos. Aquestes tenen un dispensador de bosses de plàstic per poder fer la recollida higiènicament. Tot i així, resulta complicat fer un passeig pels carrers de Manresa sense veure alguna deposició. Les sancions per no recollir els excrements dels animals de companyia a les vies i espais públics, així com deixar-los fer les seves miccions en façanes d'edificis i mobiliari urbà, comporten una infracció greu sancionable amb multes de 300,01 fins a 600 euros. Malauradament, no tothom fa

un ús racional i cívic d'aquestes papereres. Sara Viera, veïna de la plaça de Catalunya, denuncia que quan se li acaben les bosses a mig Passeig amb la seva gossa i va a recollir una bossa a alguna de les papereres, ja no en queden. «És igual a quina hora hi vagis, la qüestió és que abans ja hi ha anat algú i s'ha endut el rotllo sencer», diu.

Tot i la prohibició de l'entrada de gossos als parcs infantils, hi ha qui ho incompleix i fins i tot no recull les deposicions. Carrer de la Mel

Malgrat la falsa creença d'algunes persones, Raúl Aranda, etòleg i responsable juntament amb Júlia Autonell de Dogeducat, un centre d'educació canina i guarderia al Poal, clarifica que els gossos tenen, de manera natural, conducta higiènica, «però fan les necessitats allà on el seu cuidador els ho permet. Si vas a una parcel·la on un gos té espai, veuràs que l'animal té una zona on dorm i menja, i una altra zona per orinar i fer caca. Fins i tot, una gossa que té cries es menja els excrements dels cadells per tenir el niu net i evitar infeccions». Per als gossos, orinar i defecar no suposa només una necessitat biològica, sinó un concepte social. És per això que tendeixen a fer les seves necessitats allà on prèviament ja ho ha fet un altre. L'etòleg de Dogeducat explica aquest comportament: «El gos rep molta informació olfactiva de les deposicions d'altres gossos, des de l'edat o l'estat de salut fins a si està o no castrat. És per això, que l'animal primer olora i després fa pipí. Els propietaris són els que haurien d'evitar que es fes en qualsevol lloc no desitjat i es fes en pipicans o llocs on no suposen molèsties per als veïns».

Treballadors de UTE Sanejament Manresa, l'empresa concessionària de la neteja de la via pública a la ciutat, veuen cada dia mostres d'incivisme: «M'he trobat amb persones que surten de casa seva amb el gos i aquest defeca just a l'entrada. Després el propietari crida: ?eh, "basurero", agafa aquesta merda que per això pago els meus impostos i gràcies a això tu tens feina». Segons els treballadors de la neteja, a part d'aquestes conductes de menyspreu per part dels incívics, també hi ha qui es fa l'orni, «quan el gos defeca es posen d'esquena, a mirar el mòbil per dissimular i després marxen a poc a poc», o qui «mira al seu voltant aviam si hi ha algú mirant com el seu gos fa caca. Si hi ha algú, la recullen i, si no, la deixen al terra». Certament, aquest darrer comportament coincideix amb el que ha detectat darrerament la Policia Local, que considera que cada cop és més difícil denunciar el fet de no recollir les deposicions, ja que, en ser una conducta rebutjada per la societat, els infractors no solen fer-ho si hi ha altres persones al davant, per evitar ser denunciats.

En els carrers secundaris és on hi ha més mostres d'incivisme. Carrer del Camp d'Urgell

Josep Serra, veí del barri de Vic-Remei, dona fe de la dificultat que es sancionin els incívics, fins i tot quan la infracció és recurrent, «m'he queixat a l'Ajuntament i a Policia Local unes quantes vegades i res. Cada dia a les sis del matí els gossos que passen per aquí davant orinen al portal i després ja és un no parar. Quan em desperto ja puja la fortor per tota l'escala». Atrapar "in fraganti" els propietaris de gossos que permeten als seus animals fer les necessitats a qualsevol lloc és molt complicat. «Hauríem de tenir un policia darrere de cada persona que té un gos per comprovar que els excrements són recollits i les miccions es realitzen en llocs adequats», assegura la regidora Mercè Rosich. En aquest sentit, un empleat de la neteja de la via pública proposa que «l'Ajuntament hauria de posar persones al carrer que hagin de fer treballs socials o sancionats per tinença irresponsable, per vigilar que la gent que passeja gossos compleixen amb les seves obligacions cíviques. Així recaptarien diners a través de les multes i ajudarien a mantenir la ciutat neta.»

Identificació i cens

El 31 de desembre de 2016, a Manresa només hi havia 2.415 gossos inscrits

Segons l'Ordenança tots els animals de companyia -gossos gats i fures- han de ser identificats obligatòriament en el termini màxim de tres mesos des del seu naixement o de 30 dies des de la seva adquisició. La identificació electrònica es fa a través de la implantació d'un microxip homologat que es col·loca al coll dels animals. Un cop identificat, i amb les mateixes terminis, l'animal s'ha de registrar al cens municipal d'animals de companyia. D'altra banda, també s'han de comunicar els canvis de residència, la modificació de les dades que apareixen en el cens o la defunció de l'animal.

Altes al cens municipal des del 2010. Font: Ajuntament de Manresa

Resulta interessant comprovar el gràfic d'altes de gossos al cens municipal. A partir de l'any 2013 el nombre censat es multiplica per quatre respecte dels anys anteriors. Ramon Martín, tècnic de Sanitat de l'Ajuntament, en detalla el motiu: «Abans del 2013, quan un veterinari posava el xip a un gos, aquest xip es registrava a l'Arxiu d'Identificació d'Animals de Companyia (AIAC), que depenia del Consell de Col·legis de Veterinaris de Catalunya. És un arxiu privat i per accedir-hi s'ha de pagar. L'Ajuntament no hi tenia accés i, per tant, els gossos identificats en aquest arxiu no constaven al consistori fins que no es censaven». I continua: «L'any 2011 la Generalitat posa en marxa l'ANICOM -Registre general d'animals de companyia-, un arxiu públic que és el sumatori de tots els censos municipals i que té com a avantatge el fet que la Generalitat, a diferència del Consell de Col·legis de Veterinaris de Catalunya, no cobra per la inscripció d'un animal i per tant s'abaratex el cost de posar el xip». L'abaratiment de les despeses que han de cobrir per llei els propietaris de gossos afavoreix el fet que es compleixi més la normativa.

Identificar i censar els animals, a part de ser obligatori, té molts avantatges. Se'n facilita la recuperació en cas de pèrdua o robatori i, tal i com explica Rafaela González, presidenta de la Societat Protectora d'Animals de Manresa Aixopluc: «si tots els gossos portessin xip, per raons òbvies, s'evitarien molts abandonaments i es reduiria el volum de gossos als centres d'acollida». També permet al consistori saber la quantitat exacta d'animals que viuen a la ciutat i poder oferir serveis adequats per millorar-ne el benestar. «El cens no deixa de ser també una aportació a la ciutat. El fet que hi hagi animals de companyia genera unes despeses molt importants. El petit cost de censar un animal, reverteix en la ciutat», afegeix Mercè Rosich. A més a més, tal i com afirma Manolo Jesús, «censar els animals beneficia els interessos de tots aquells que tenim gossos. Com més informació tenim sobre els gossos de la ciutat més pressió podem fer a l'Ajuntament per aconseguir més zones d'esbarjo o crear altres iniciatives per millorar la convivència entre gossos i persones». D'altra banda, tal i com apunta Ramon Martín, «el cens d'animals permet poder alertar tots els propietaris de gos en cas que hi hagi, per exemple, un cas amb ràbia a la ciutat. Si això passés, evidentment, no podríem avisar a les persones que no tenen els gossos censats».

Relació de gossos entrats/recuperats a l'Aixopluc a través de la concessió de l'Ajuntament. Font: Ajuntament de Manresa

Amb tot, el 31 de desembre de 2016, a Manresa només hi havia 2.415 gossos inscrits, dels quals 184 eren potencialment perillosos. Per a una ciutat amb una població de 74.752 habitants (Idescat) semblen unes xifres força baixes. Si el cens d'animals fos exacte, tocaria un gos per cada, pràcticament, 31 manresans. Al consistori són conscients del fet que el nombre d'animals censats és molt inferior al que realment hi ha. Segons un mostreig efectuat entre el 2013 i el 2014 en municipis de menys de 5.000 habitants, només el 44% dels gossos portaven xip i estaven degudament censats. En les ciutats les xifres són encara més baixes. A Rubí, la ciutat catalana amb el nombre d'habitants més similar a Manresa (75.167), hi ha 2.537 gossos censats, dels quals 200 són potencialment perillosos. Xifres molt semblants a Manresa. Ara bé, hem pogut accedir a les dades de l'arxiu AIAC de la ciutat del Vallès Occidental, i hi consten identificats un total de 10.614 gossos, dels quals 744 pertanyen a alguna de les races considerades potencialment perilloses per la legislació vigent. Són dades que quadrupliquen les xifres de l'ANICOM i, de ben segur, es queden curtes si tenim en compte que hi ha un percentatge important de gossos que ni tan sols estan identificats.

No identificar els gossos ni censar-los són infraccions lleus (de 100,00 fins a 400,00 euros). Ara bé, quan es tracta de gossos potencialment perillosos, la no identificació de l'animal és una infracció greu (entre 300,52 i 2.404,05 euros), mentre que no censar-lo es considera una falta lleu.

Gossos potencialment perillosos

La legislació és molt més exigent quan la tinença és d'un gos amb unes característiques determinades. Així, l'Ordenança municipal, d'acord amb la legislació vigent, determina que hi ha un seguit de races que són considerades potencialment perilloses. Aquestes són: Pit bull terrier, Staffordshire bullterrier, American staffordshire terrier, Rottweiler, Dog argentí, Fila brasiler, Tosa inu, Akita inu, Bullmastiff, Doberman, Dog de Bordeus, Mastí napolità i De presa canari. També inclou aquells gossos que han tingut episodis d'agressions a persones o animals, aquells que han estat ensinistrats per a l'atac i la defensa, i els cans que presenten la majoria de característiques físiques determinades en l'Ordenança, com és el cas de les races: american bulldog, english bull terrier i l'american bully. A més, entre d'altres requeriments, les persones propietàries d'aquests animals han de tenir una llicència administrativa per a la tinença d'animals potencialment perillosos i formalitzar una assegurança de responsabilitat civil per danys a tercers amb una cobertura no inferior a 150.253 euros. A Manresa, l'any passat es van iniciar 16 expedients administratius per manca de llicència. Tenir l'animal sense llicència suposa unes sancions de 2.404,06 fins a 15.025,30 euros i la multa per no identificar l'animal pot arribar fins als 2.404,05 euros.

Tal i com explica Raúl Aranda, la raça juga un percentatge molt baix en la manera com es comporta un animal: «en tots els gossos hi ha un factor genètic que pot conduir a l'agressivitat. Si els animals progenitors han sigut entrenats per a l'atac i la defensa, les cries poden tenir una predisposició genètica o un instint heretat. Aquest factor genètic, però, només representa un 20%, mentre que el 80% restant és el factor ambiental, és a dir, l'educació que rep el gos. Si a un gos de raça potencialment perillosa no se li estimula aquest comportament, no actuarà de manera agressiva».

La Júlia, el Raül i alguns dels gossos de la guarderia de Dog Educat, al barri del Poal.

Segons la regidoria de Sanitat, el principal problema relacionat amb aquests gossos és la cria il·legal. La cria de gossos potencialment perillosos només està permesa en els centres de cria autoritzats i inscrits en el Registre Oficial de Nuclis Zoològics de Catalunya. Ara bé, «a la pràctica les ventrades corren per tot arreu. L'últim que vam empaitar havia publicat a "Milanuncios": «Venc boli i regalo american stafford». És un tema molt difícil de controlar, almenys fins el dia que es legisli que els particulars que tenen gossos potencialment perillosos han d'esterilitzar l'animal». Mercè Rosich afegeix que «el problema de la cria de gossos potencialment perillosos per part de particulars és, a part que no s'ha dut a terme el test de comportament dels progenitors, que els cadells no se'ls posa microxip i no se sap a quines mans van a parar».

Aquesta normativa ha creat molts prejudicis i ha generat por a una part de ciutadania que en veure un gos d'alguna d'aquestes races «canvien de vorera i veus que et miren atemorits, com si el gos fos un assassí només per l'etiqueta que li ha penjat la legislació», es lamenta V.G., propietari d'un gos amb aquesta categorització. Una altra conseqüència d'aquesta legislació és el fet que aquests gossos tenen moltes més dificultats per ser adoptats per culpa de l'estigma que els envolta. En aquest sentit, Rafaela González creu que «els costos normatius per tenir un gos de raça potencialment perillosa són molt elevats. S'haurien d'abaratir per facilitar que els animals que ens arriben a les protectores trobin una família que els adopti», i afegeix que «és injust que se'ls etiqueti com si fossin armes. No hi ha gossos de raça potencialment perillosa, hi ha persones potencialment perilloses».

Maltractaments i abandonaments

No s'ha d'oblidar que els animals són els que pateixen les conseqüències d'una mala tinença per part dels seus cuidadors. A Manresa, l'any 2016 es van iniciar 59 expedients sancionadors per males condicions d'allotjament i tinença d'animals de companyia, 46 dels quals venien motivats per queixes ciutadanes. Maltractar un animal o abandonar-lo està tipificat com a falta greu o molt greu i comporta unes sancions de fins a 20.000 euros. La regidora de Sanitat detalla que reben moltes queixes sobre les condicions d'allotjament dels animals. «Generalment des del punt de vista higienicosanitari. Per exemple casos en què tenen els gossos en balcons i terrasses plens de femta». Per a Rafaela González, «el pitjor que se li pot fer a un animal és maltractar-lo. Hi ha molts tipus de maltractament, tenir un gos lligat amb un metre de cadena també és un acte de crueltat». Però afegeix que «avui dia sembla que hi hagi més casos d'abandonaments i maltractaments perquè quan passa un cas corre per les xarxes socials. Abans quan aquestes coses passaven ningú no se'n assabentava». Ramon Martín, tècnic de Sanitat de l'Ajuntament, assegura que en els últims deu anys s'han reduït molt els casos de tinença irresponsable. «Crec que són canvis culturals que necessiten recanvis generacionals. Quan parlo amb un pagès de 70 anys que té el gos lligat i li he de fer entendre que l'animal no pot estar sempre així i ha de tenir unes condicions d'habitable, no ho entén. Espero és que el seu net sí que ho entengui. Hem d'anar fent camí».

Algunes de les instal·lacions de la protectora Aixopluc, a Can Poc Oli.

Aixopluc, la protectora d'animals de Manresa, compleix aquest any el cinquantè aniversari. Més de 700 voluntaris i 927 socis fan possible que els animals abandonats tinguin una bona atenció veterinària, qualitat de vida i una segona oportunitat per trobar una família. La presidenta es felicita

pel fet que «els caps de setmana, la protectora sembla el Passeig de Manresa de la quantitat de voluntaris que venen a passejar els gossos», i considera que «darrerament hi ha un bon ritme d'adopcions, podem estar contents». A l'Aixopluc, durant l'any 2016 van entrar 287 gossos i 164 gats, i 281 dels primers i 122 dels segons van trobar una nova llar. Tot i així, l'entrada d'animals és constant: «De vegades ve gent amb el gos dient: 'm'he de canviar de pis i no accepten gossos al pis on vull anar'. Doncs, busca un pis on et permetin tenir-hi el gos. Oh, és que he de mudar-me demà...». Els dius que si volen deixar l'animal han de fer una sol·licitud d'entrada a la protectora i han de pagar unes despeses. I aleshores se'n van. Aquell pobre gos ves a saber on acaba». La Rafaela creu que «s'haurien d'invertir més diners a fer campanyes de conscienciació sobre la tinença i cura dels animals», i considera que l'Ajuntament té el mitjàs per fer-ho.

L'Aligué (Ali), un tros de pa que va tenir la sort d'arribar a l'Aixopluc.

Rafaela González denuncia que cada dos per tres reben gossos maltractats: «Fa uns mesos ens va arribar l'Aligué, un bòxer molt bo que es devia escapar i va ser atropellat i oblidat al voral de la carretera. Abans, però, el tenien sempre lligat i havia d'estar assegut tot el dia». Quan l'Ali va arribar a la protectora tenia el costal i l'abdominal lateral espellat a carn viva i el colze obert a causa de l'atropellament, a més tenia durícies a les potes i cuixes per les males condicions d'allotjament que havia tingut. Ara, després de les cures i l'estima que ha rebut de la gent de la protectora, ja està pràcticament recuperat i d'aquí a poc podrà anar amb la seva nova família adoptiva a Alemanya. Precisament, dels 185 gossos de l'Aixopluc adoptats el 2016, 52 van ser adoptats al país germànic. Un estat on diuen que ens porten molts anys d'avantatge quant a la tinença responsable d'animals i on no es valora un gos per la raça ni per si és cadell, sinó per la companyia i la fidelitat que l'animal ofereix a canvi d'una segona oportunitat.

PERFILS per Andrea Izquierdo

Mercé Serrano

Propietària del Lino, un pigall. Junts des de fa dos anys, el Lino s'ha convertit en el seu nou company de vida. El gos ha adquirit la funció que els ulls van deixar d'exercir com a finestra al món. Cansada que la gent pensi que el gos és un caprici i no una necessitat, denuncia la manca de conscienciació per part de la població respecte dels gossos guia. Explica que el Lino fa la feina sense rebre res a canvi i que l'ha ajudat a guanyar l'autonomia que el bastó per a invidents no li donava. «El Lino és capaç de fer-me somriure quan estic trista, i això no té preu».

Isabel Zaguirre

La Isabel i el seu marit, el Dídac, comparteixen casa amb dotze gats i dos gossos. Enamorada dels animals, lluita pels seus drets a la seva manera. La Isabel ha convertit el seu habitatge al barri del Xup en una casa d'acollida on ha arribat a tenir trenta gats. Comenta la importància de tenir els animals responsablement i no abandonar-los, ja que així no farien falta tantes protectores arreu del Bages. Afegeix que el motiu que l'empeny a cuidar tants animals domèstics és que «tot i que mig món abandona, l'altre mig recull». La Isabel destaca la necessitat d'ensenyar des de l'escola la implicació que comporta la tinença d'animals i diu que potser és l'única manera d'aconseguir un món més cívic.

Franc Cabo

Amo d'un pitbull, la història de l'Iron i el Franc va ser la d'un amor a primera vista. Explica que l'Iron és la diana de comentaris fets molts cops sense fonament i amb prejudicis. La tinença de gossos de raça perillosa no sempre ha de causar que un gos sigui agressiu, explica el Franc, i per tant els judicis de valor contra el gos sovint són equívocs. Per al Franc la ciutat té un problema: que molts gossos no poden entrar en la gran majoria dels establiments, i aquest és un tema que pensa que s'hauria de millorar.

Gemma Roel

La Gemma, el Kuss són una petita família basada en l'amor i la bondat. La Gemma explica que quan el gos va arribar a casa seva, venia amb molta por. Explica que en el passat s'ha trobat amb casos que no han estat gaire fàcils pel que fa a l'acollida d'aquests llebrers, ja que el Kuss no han estat els únics que ha adoptat al llarg de la vida. La Gemma comenta que un llebrer és un gos poruc en moltes ocasions a causa de les seves condicions de vida anteriors. Afegeix que de vegades un passeig pot suposar una aventura. Assenyala que la culpa d'aquestes situacions tan extremes la tenen els individus que encara pensen que els animals només serveixen per

treballar i, per tant, maltractar-los pel seu benefici és la seva prioritat. Comenta que el problema és que moltes persones no entenen que els gossos són éssers vius i no objectes.

Eduard Font

Tot i somiar des de petit de ser veterinari, la vida l'ha portat a ser un dels locutors més coneguts de Ràdio Manresa i Canal Taronja. La seva afició pels animals es reflecteix en els dos gossos que l'acompanyen, dos setters anglesos. L'Eduard, que s'autoanomena «humà dels seus gossos», explica que pràcticament tots han estat adoptats i que l'adopció s'hauria de fomentar cada cop més. El locutor també comenta el gran nombre d'amos incívics i explica que això hauria de canviar. I afegeix que deixar que els gossos facin les seves necessitats a les vies públiques és una irresponsabilitat i que això s'hauria d'evitar amb molta més conscienciació.